

Arrest

nr. 64 634 van 12 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat A. HENDRICKX en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U zou een sjiitische moslim zijn en afkomstig van Musayyib, waar u op 8 december 1965 geboren bent. Volgens uw verklaringen bent u in 1990 afgestudeerd als lerares lichamelijke opvoeding en hebt u lesgegeven tot 1994. In ditzelfde jaar huwde u met (N.M.D.a.B.). Na uw huwelijk verhuisde u naar Bagdad. Uw echtgenoot zou sinds 1996 gewerkt hebben als onderaannemer. Hij zou bouw materiaal geleverd hebben aan het Amerikaanse leger. Reeds in 2006 ontvluchtten jullie Bagdad nadat jullie een dreigbrief hadden ontvangen. In deze dreigbrief werd verwezen naar het werk van uw echtgenoot voor het Amerikaanse leger en naar het feit dat jullie sjiieten zijn. In eerste instantie zouden jullie een aantal maanden ondergedoken zijn in Waziriya. Hierna zouden jullie naar Musayyib verhuisd zijn, waar jullie ongeveer één jaar bleven. Nadat jullie ook in Musayyib werden bedreigd, zouden jullie teruggekeerd zijn

naar Bagdad. Op 29 juli 2010 ontvingen jullie in Bagdad twee dreigbrieven. De dag nadien zouden vijftien mannen jullie huis binnengedrongen zijn en werd uw echtgenoot ontvoerd. Op 9 augustus 2010 hebt u dan Irak verlaten, samen met uw kinderen (Sam.) (O.V. 6.671.416) en (Sar.) (O.V. 6.671.416). Op 14 augustus 2010 zijn jullie in België aangekomen en op 17 augustus 2010 vroeg u hier asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw kinderen, een attest in verband met uw uitwijzing naar Musayyib, uw voedselrantsoenkaart, uw diploma, het diploma van uw echtgenoot, twee dreigbrieven, twee attesten van het werk van uw echtgenoot, een klacht van de ontvoering en de geboortecertificaten van uw kinderen. Verder legt u tevens kopieën voor van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw echtgenoot en uw huwelijksakte.

B. Motivering

Na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u **niet** aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een **gegronde vrees** voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. Er kan immers weinig geloof worden gehecht aan uw beweerde problemen ten gevolge van de tewerkstelling van uw echtgenoot in Irak, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u weinig overtuigende verklaringen aflegde als zou uw echtgenoot gewerkt hebben als onderaannemer voor het Amerikaanse leger in kamp Taji en kamp Falcon. Zo viel op dat u helemaal niet duidelijk kon zeggen in welke periode en hoe lang precies uw echtgenoot voor het Amerikaanse leger heeft gewerkt als onderaannemer. Na lang doorvragen de u vaagweg dat hij nooit meer dan enkele maanden voor de Amerikanen heeft gewerkt, maar over de periode kwam u niet verder dan de vage aanduiding dat het "veel langer geleden" is dan de dag van zijn ontvoering (zie gehoorverslag CGVS, p.8 en p.9). Aangezien uw problemen rechtstreeks voortvloeien uit het werk van uw echtgenoot als onderaannemer voor het Amerikaanse leger, kan men echter redelijkerwijze van u verwachten dat u op bovengenoemde vragen meer precieze en concrete antwoorden zou kunnen geven.

Verder kon u **nagenoeg niets vertellen over de kampen** waar uw man aan zou geleverd hebben. Zo wist u niet waar Kamp Taji gelegen is. U kwam niet verder dan te zeggen dat het buiten Kadhamiya ligt. U wist niet welke troepen gestationeerd waren in de kampen waar uw echtgenoot werkzaam was. U kon evenmin namen opnoemen van Amerikaanse militairen met wie uw echtgenoot in contact kwam. U kon zelfs niet eens met zekerheid bevestigen of uw echtgenoot al dan niet de basissen daadwerkelijk betrad, waardoor u uiteraard ook niets zinnigs kon zeggen over toegangsprocedures die hij eventueel diende te doorlopen. U verklaarde zelf nooit in de buurt van de basissen geweest te zijn en verder liet u ook nog optekenen dat uw echtgenoot zijn opdrachten meestal ontving van een andere aannemer en dus niet rechtstreeks van Amerikaanse militairen (zie gehoorverslag CGVS, p.9 en p.10). Wat er ook van zij, het is opmerkelijk vast te stellen hoe beperkt uw kennis is over het werk van uw echtgenoot, temeer daar uw problemen het rechtsreeks gevolg zouden zijn van dit werk.

In ditzelfde verband viel op hoe lichtzinnig u zich uitliet over het werk van uw echtgenoot als onderaannemer voor het Amerikaanse leger en de eventuele risico's die dit met zich meebracht. Op de vraag of u zich geen zorgen maakte over zijn werk verklaarde u immers het volgende "werk is werk" en ook: "waar hij werkt maakt geen verschil, het is allemaal werk" (CGVS p.10). Deze **lichtzinnige houding** ondermijnt sterk uw algehele geloofwaardigheid aangezien deze niet strookt met uw asielaanvraag. Het is immers precies omwille van het risicovolle karakter van het werk van uw echtgenoot dat uw problemen zijn ontstaan. Aangezien u dit motief zelf aanhaalt, is het onbegrijpelijk dat u bovengenoemde uitlatingen deed.

Ook uw verklaringen in verband met de ontvoering van uw echtgenoot kunnen allerminst overtuigen.

Zo wist u helemaal niet door wie of door welke organisatie uw echtgenoot werd ontvoerd. U verklaarde dat de mannen die hem zouden hebben meegenomen, hierover niets gezegd hadden en ook in de dreigbrieven werd hier niets over vermeld. Het is echter opmerkelijk dat u hier klaarblijkelijk niet naar heeft geïnformeerd. Immers op de vraag welke concrete stappen u had ondernomen om hierover meer informatie te bekomen, verklaarde u het volgende: "ik heb niets gedaan. Mijn ouders en zijn ouders waren bezig om te zoeken hier en daar. Zijn broer heeft klacht neergelegd bij de politie." (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Bij verder doorvragen bleek echter dat u van uw familieleden die op zoek zijn geweest naar de ware toedracht van de feiten, helemaal geen nieuws heeft ontvangen met betrekking tot deze zaken. U weet bijvoorbeeld niet wanneer precies de broer van uw echtgenoot aangifte heeft gedaan van de ontvoering. U weet evenmin of de politie nog steeds op zoek is naar uw echtgenoot (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Dit is opnieuw erg opmerkelijk. U bent duidelijk helemaal niet op de hoogte van de actualiteit van uw problemen en dit terwijl u wel degelijk op regelmatige basis telefonisch contact heeft met uw familie. U lichtte toe dat uw familie u niets wilde zeggen over uw situatie, omdat men u wilde sparen (CGVS p.19). Deze uitleg kan niet overtuigen. Dat u

zich niet meer moeite heeft getroost om tenminste een minimum aan informatie te bekomen, is onbegrijpelijk en weinig geloofwaardig.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielaanvraag onbegrijpelijk geacht.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u verschillende keren verwees naar de algemene context van geweld die te wijten is aan de conflictsituatie die momenteel heerst in Bagdad (CGVS p.17, 18). Hiermee toont u evenwel geen persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Evenmin heeft u op basis van uw verklaringen overtuigd dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 (VW).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielaanvraag door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Met betrekking tot de inschatting of u reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4 § 2 c VW, dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u niet in Zuid-Irak, meerbepaald in Musayyib zou kunnen verblijven. U verklaarde immers in de stad Musayyib geboren te zijn. U hebt er gewoond tot in 1994 en bovendien heeft u in het nabij gelegen stadje Sedat el Hindiya een aantal jaar gewerkt als leraar lichamelijke opvoeding. Op de vraag of u dit werk niet terug kon hervatten, verklaarde u hiervoor te moe en te oud te zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 4, p.5 en p.11). Verder liet u optekenen dat uw ouders, uw zussen (I.) en (Ha.) en uw broers (A.) en (Hu.) allen nog in Musayyib wonen en er geen problemen ondervinden (zie gehoorverslag CGVS, p.6). In 2006 keerde u voor een jaar terug naar Musayyib omwille van problemen in Bagdad. U verklaarde vervolgens na dit jaar uit Musayyib te zijn moeten vluchten omdat jullie mondeling werden bedreigd. In verband met dit dreigement legde u echter volgende vage verklaringen af "op een dag kwam er iemand langs, belde aan de deur en zegde dan tegen vader dat de familie die bij hem verbleef moest vertrekken omdat er in de toekomst een aanslag tegen hen zal worden gepleegd door terroristen" (zie gehoorverslag CGVs, p.3). Later tijdens het gehoor bleek dat u dit incident, de aanleiding om terug naar Bagdad te keren, helemaal niet precies in de tijd kon situeren (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Uw verklaringen in verband met uw problemen in Musayyib kunnen bijgevolg helemaal niet overtuigen. Wat er ook van zij, uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u in Musayyib beschikt over een uitgebreid familiaal en sociaal netwerk waardoor u zich in deze stad probleemloos zou kunnen vestigen net zoals u al eerder had gedaan in 2006.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak" - " Actuele veiligheidssituatie in Centraal-en Zuid-IRAK dd. 20 mei 2010). De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over het hele Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen o.a. in Bagdad in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Bagdad en omgeving gestegen.

Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ("drive-by-shootings", schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak" - " Actuele veiligheidssituatie in Centraal-en Zuid-IRAK dd. 20 mei 2010). De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de Zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

De situatie in de zuidelijke gebieden van Irak, waarvan Musayyib deel uitmaakt, is relatief stabiel. In het zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de

verbeterde veiligheidssituatie doen sjiitische militante groepen in het zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het Zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele aanslagen in het Zuiden die gericht waren op sjiitische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het Zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de Zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18 – p.21). Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de Zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit de stad Musayyib in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Musayyib in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Musayyib aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de appreciatie van uw asioldossier kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw kinderen, het attest in verband met uw uitwijzing naar Musayyib, uw voedselrantsoenkaart, uw diploma, het diploma van uw echtgenoot en de geboorteaattesten van uw kinderen zijn een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst en die van uw familieleden maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Aan de overige documenten (dreigbrieven, attesten van het werk van uw echtgenoot en klacht van de ontvoering) kan slechts geloof worden gehecht indien deze gepaard gaan met coherente en geloofwaardige verklaringen, wat hier allermindst het geval is. Verder legde u kopieën voor van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw echtgenoot en uw huwelijksakte, welke wederom geen uitspraak doen over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Aangaande de vluchtelingenstatus beroept verzoekster zich op een schending van de materiële motiveringsplicht.

Zij stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) een zekere soepelheid aan de dag dient te leggen wat betreft data, rekening houdende met de moeilijke omstandigheden die een asielzoeker doormaakt en die voor gevolg kunnen hebben dat bepaalde gebeurtenissen niet gemakkelijk gesitueerd kunnen worden. Verzoekster verklaart zich niet meer precies te herinneren wanneer haar echtgenoot heeft gewerkt voor de Amerikanen. Om die reden gaf zij aan dat het ‘veel langer geleden’ is dan de dag van de ontvoering. Haar problemen vloeien voort uit het feit dat haar man gewerkt heeft voor de Amerikanen. Het feit dat zij zich de precieze data van tewerkstelling niet meer kan herinneren doet geen afbreuk aan haar geloofwaardigheid.

Verzoekster deelt voorts mee dat zij niet veel details kende aangaande het werk van haar echtgenoot. Het werk dat hij deed was risicovol maar er werd onderling niet over gepraat. Om die reden kon zij geen antwoorden geven op de vragen die de inhoud van het werk van haar echtgenoot betroffen. Waar verzoekster voorts antwoordde dat ‘werk werk is’, meent zij dat dit een zuiver subjectieve uitlating is en geenszins een argument om te twifelen aan haar geloofwaardigheid. Zij kan de mening toegedaan zijn dat ‘werk werk is’, ook al houdt het werk van haar echtgenoot risico's in.

Verzoekster bevestigt niet met zekerheid te weten door wie of door welke organisatie haar echtgenoot ontvoerd werd. Waar het CGVS het 'opmerkelijk' vindt dat zij zich niet heeft geïnformeerd, deelt zij mee dat haar ouders en zijn ouders op zoek zijn gegaan naar haar echtgenoot en dat zijn broer klacht heeft ingediend bij de politie. Verzoekster was zelf ten einde raad, vandaar dat de families bijgesprongen zijn. Op heden is er nog steeds geen nieuws aangaande haar echtgenoot. Zij bevestigt dat haar familie niets wenst te zeggen aangaande de/haar situatie in Irak teneinde haar niet van streek te brengen.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster houdt voor dat de ontvoering van haar echtgenoot op 30 juli 2010 de onmiddellijke aanleiding was om haar land van herkomst te verlaten (administratief dossier, stuk 3, p.15). Waar zij aangaande dit bepalend element in haar levensloop verklaart dat zij niets gedaan heeft om te weten te komen wie achter deze ontvoering zat, dient, mede in acht genomen dat zij door haar aanwezigheid ook persoonlijk het slachtoffer werd van een traumatische ervaring als de ontvoering van haar echtgenoot (*ibid.*, p.17), te worden vastgesteld dat deze nalatige en onverschillige houding haar geloofwaardigheid inzake de aangevoerde ontvoering ondermijnt. Omtrent verzoeksters verklaring in het verzoekschrift dat zij "(...) ten einde raad [was] na de ontvoering van haar man, vandaar dat de families bijgesprongen zijn" dient te worden vastgesteld dat voormelde houding niet te rijmen is met de stelling dat "[z]ij bevestigt dat haar familie haar niets wenst te zeggen aangaande de /haar situatie in Irak, teneinde haar nog niet meer van streek te brengen." Bovendien heeft verzoekster zich evenmin enige moeite getroost om, via andere personen dan haar familieleden, enige informatie in te winnen aangaande de actuele situatie van haar problemen in haar land van herkomst, terwijl van een asielzoeker redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij hiertoe de nodige stappen zet. Aangenomen dient immers te worden dat verzoekster het nodige zou doen teneinde zich in te lichten inzake de situatie van haar echtgenoot. Voormelde vaststellingen inzake haar houding ten aanzien van de ontvoering van haar echtgenoot ondermijnen op fundamentele wijze haar geloofwaardigheid.

Voorgaande vaststellingen klemmen des te meer omwille van verzoeksters vage verklaringen inzake de beroepsbezigheden van haar echtgenoot. Zij bleef immers vaag omtrent de periode en duur van de werkzaamheden van haar echtgenoot voor het Amerikaanse leger alsook over de legerkampen waarvoor haar echtgenoot werkzaam zou zijn geweest. Weliswaar kan aangenomen worden dat verzoekster niet elk detail van het beroepsleven van haar echtgenoot kent, doch niet dat zij amper gegevens kan verstrekken met betrekking tot zijn beroepsactiviteiten. Deze beroepsactiviteiten liggen immers aan de basis van het feit dat haar echtgenoot herhaaldelijk dreigbrieven zou hebben gekregen, dat zij en haar echtgenoot herhaaldelijk omwille van deze bedreigingen van woonplaats zouden zijn veranderd en dat haar echtgenoot zou zijn ontvoerd. Bijgevolg kan van verzoekster, gezien de impact van deze bedreigingen, redelijkerwijze verwacht worden dat zij zich zou ingelicht hebben over het beroepsleven van haar echtgenoot en dat zij hieromtrent een minimum aan elementaire informatie, zoals de duur en de periode die hij voor de Amerikanen werkzaam was, alsook de plaatsen waar hij deze beroepsactiviteiten uitoefende, zou kunnen verstrekken. Verzoeksters gebrek aan kennis dienaangaande brengt de geloofwaardigheid van het relaas verder in het gedrang.

De door verzoekster bijgebrachte documenten vermogen niet haar teloorgegangene geloofwaardigheid te herstellen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus is verzoekster van oordeel dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Zij licht toe dat Musayyib, waar zij geboren is en tot 1994 gewoond heeft, een kleine stad is waar iedereen elkaar kent. Haar problemen zijn daar bekend en zij vreest dat zij, net zoals haar echtgenoot, ontvoerd zou kunnen worden.

Voorts stelt verzoekster dat een daling van het aantal burgerslachtoffers niet in acht kan worden genomen om te besluiten dat er geen gevaar meer bestaat, dat het CGVS bovendien geen cijfers geeft van deze vermeende daling en dat het CGVS toegeeft dat het geweld in Irak verschillende vormen aanneemt zodat niet kan gesteld worden dat de situatie dermate verbeterd is dat verzoekster in geval van terugkeer geen enkel risico meer loopt.

2.4. In de mate dat verzoekster zich beroept op haar relaas, wordt vastgesteld dat dit relaas *sub* 2.2. ongeloofwaardig werd bevonden zodat zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster meent een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en verwijst naar de veiligheidssituatie in Irak, blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat verweerder een veelheid van objectieve elementen in ogenschouw heeft genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) te evalueren. De commissaris-generaal is op basis van de analyse van de beschikbare informatie terecht tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de stad Musayyib in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Musayyib aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c). Verzoekster voert zelf evenmin elementen aan die zouden wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS